

N:o 133.

Uppläst och godkänd hos Första Kammaren den 11 maj 1907.
— — — — Andra Kammaren den 11 — —

Riksdagens skrifvelse till Konungen angående utredning, huruvida läkare må såsom straffpåföljd eller af annan orsak kunna fräntagas rätten att utöfva läkareverksamhet.

[Första Kammarens tillfälliga utskotts (n:o 2) utlåtande n:o 11.]
[Andra Kammarens tillfälliga utskotts (n:o 2) utlåtande n:o 22.]

Till Konungen.

Uti inom Riksdagen väckt motion har gjorts framställning om att utredning måtte verkställas *dels* om och i hvad mån läkare må, såsom straffpåföljd eller af annan orsak, kunna för längre eller kortare tid fräntagas rätten att utöfva läkareverksamhet, *dels ock* angående de villkor och bestämmelser, som samhället till sina medlemmars skydd borde stadga

med afseende på medicinsk verksamhet, utöfvad af personer, hvilka icke äro läkare.

Enligt Riksdagens mening kunna förhållanden inträffa, då en befogenhet att frantaga läkare rättigheten att utöfva läkareverksamhet är af behovet påkallad. Emellertid har staten icke förbehållit sig någon sådan rätt. Visserligen hafva bestämda villkor föreskrifvits, utan hvilkas uppfyllande ingen, såsom regel, får utöfva läkareverksamhet inom landet, men däremot synes man alldeles hafva förbisett, hvad som dock borde vara den naturliga konsekvensen däraf, nämligen att staten, som meddelar den erforderliga tillåtelsen till sådan verksamhets utöfvande, äfven bör äga rätt att under vissa förhållanden återkalla densamma.

Att nu gällande bestämmelser beträffande den kontroll, medicinalstyrelsen skall utöfva öfver vederbörande läkare, och de åtgärder, styrelsen äger vidtaga för att läkare skall ställa sig gällande författningar eller af styrelsen meddelade föreskrifter till efterrättelse, icke äro tillfyllestgörande, är otvifvelaktigt. Icke ens bestämmelsen därom, att, om en läkare gör sig skyldig till förnyade försummelse eller till fel af svårare beskaffenhet, medicinalstyrelsen skall äga att för åtals anställande anmäla honom hos justitiekanslersämbetet eller Eders Kungl. Maj:ts befallningshafvande, har visat sig tillräcklig.

Uti flera andra länders, exempelvis Tysklands och Frankrikes medicinal- och allmänna lagstiftning finnas mycket detaljerade bestämmelser rörande fel och försummelse från läkares sida, hvilka bestämmelser också strängt tillämpas och i många fall visat sig medföra åsyftad verkan.

Att äfven hos oss något måste göras för att verksammare, än som för närvarande är möjligt, motverka fel och försummelse vid utöfvande af läkares yrke, synes Riksdagen vara uppenbart och framgår äfven af en del tilldragelser under senaste åren. Huruvida man för uppnående af ett sådant syfte bör genom detaljerade bestämmelser i strafflagen och genom hot om sträng bestraffning söka förekomma tjänstefel eller sådant brott, hvartill just läkares yrke särskildt kan gifva anledning, eller om man hellre, vare sig uteslutande eller i samband med förenämnda straffmetod, bör genom en bestämmelse om behörighetens frändömande såsom straffpåföljd söka afskära möjligheterna, åtminstone i vissa fall, för en brottslig läkare att upprepa sin förseelse, därom anser sig Riksdagen icke kunna göra något uttalande.

På grund af hvad sålunda anförts, får Riksdagen i anledning af motionen anhålla, det täcktes Eders Kungl. Maj:t låta verkställa utred-

ning, om och i hvad mån läkare må såsom straffpåföljd eller af annan orsak kunna för längre eller kortare tid frångå rätten att utöfva läkerverksamhet, samt därefter till Riksdagen inkomma med det förslag, hvartill denna utredning kan föranleda.

Stockholm den 11 maj 1907.

Med undersåtlig vördnad.
